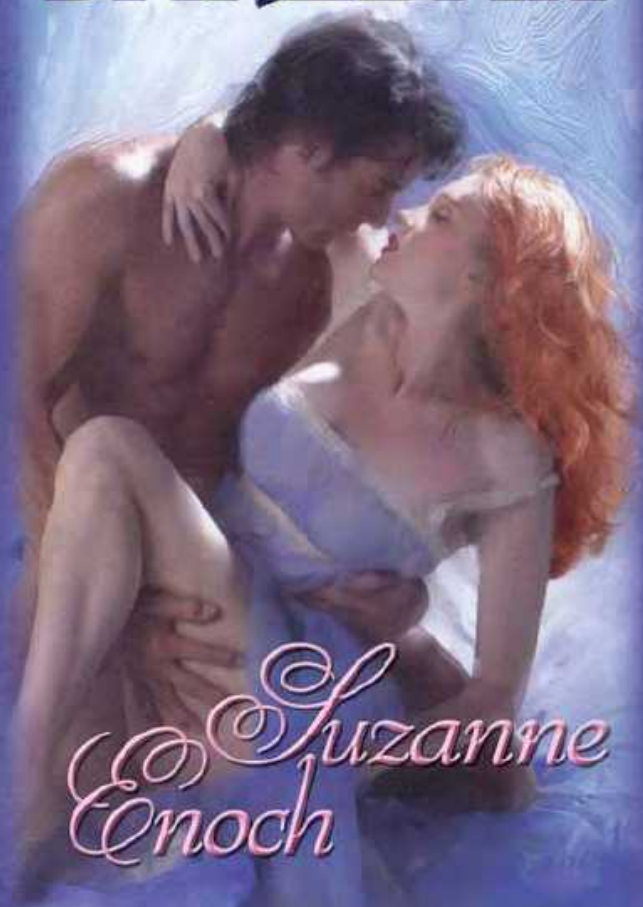

ŠLECHETNÝ DAREBÁK

*Suzanne
Enoch*

ŠLECHETNÝ DAREBÁK

Suzanne Enoch

2012

Copyright © 2009 by Suzanne Enoch
Translation © 2012 by Eva Fuková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ALWAYS A SCOUNDREL,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2009,
přeložila Eva Fuková
Odpovědná redaktorka: Alice Chocholoušková
Korektura: Hana Bončková
Sazba a obálka: ≡ Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-760-4

Mým kamarádkám bohyním:

Karen Hawkinsové
Sabrině Jeffriesové
Claudii Dainové
Julii Londonové
Karen Roseové
Nicole Jordanové
Rachel Gibsonové

Kdo by si pomyslel, že ze skupinky blogerek se stanou přítelkyně
a podporovatelky?

Děkuji, dámy.

Dík i všem ostatním čtenářkám thegoddessblogs.com.

Každé ráno mě rozesmějete.

PROLOG

ÚNOR 1815
LONDÝN

„Nechci vést spořádaný život,“ řekl lord Bramwell Lowry Johns. Jedním douškem dopil skleničku whisky a znovu si dolil. „Za čtrnáct dní bych umřel nudou.“

„Podle tebe spořádaný znamená nudný,“ poznamenal Sullivan Waring, který seděl naproti němu v klubu Jezebel's. „Na to, jakou máš pověst, jsi neuvěřitelně naivní,“ dodal.

„To ty jsi naivní,“ opáčil Bramwell a v jeho hlase bylo znát podráždění. Trochu ho překvapilo, že takové slovo hned neshořelo ve vzduchu, když bylo vysloveno v souvislosti s ním. *Naivní. Cha.* „Dokážeš si mě představit jako ženáče, který sedí doma a... vyšívá? Nebo hraje whist s nepřiliš bystrou chotí? Anebo popíjí čaj a snaží se konverzovat?“ Při té představě se zachvěl.

Phineas Bromley si odfrkl. „To, že se netoužíš oženit s žádnou z dívek, které jsi svedl, bys neměl svádět na manželství. Nevěstu si musíš vybírat pečlivěji.“

Bram se ušklíbl. „Nemluvím o vašich ženách, takže se nemusíte urážet. Podařilo se vám najít jediné dvě slušné ženské v celé Anglii, ale ani tak bych s vámi neměnil.“

„To mě poněkud uklidňuje,“ podotkl Sullivan a napil se.

„Můžete být rádi, že mi není cizí sebeovládání. S výjimkou vašich manželek ho ovšem nehodlám používat,“ pokračoval Bram.

„Nenašel sis tedy nevěstu kvůli své vybíravosti?“

Bram se podíval na Phina. „Já bych to přičítal stejnou měrou strachu a soucitu. Možná jsem bezcitný, ale rozhodně se netoužím trvale připoutat k nějaké ženě, ať už je nevinná nebo ne. Není mojí povin-

nosti být pokračovatelem rodu – a nic jiného, kvůli čemu bych musel do kostela dřív, než budu v rakvi, mě nenapadá.“

„Takže si hodláš po zbytek života užívat s děvkama, chlastat, hrát karty a kdekoho urážet?“

Bram se zachvěl. Zakládal si na tom, že nic nebere vážně, ale se svými dvěma přáteli, kteří se nedávno oženili, se o výhodách manželského svazku dohadovat nechce. „Phine, takhle hluboko bych nikdy neklesl. Víš, že mým cílem je upravit morální zásady tak, aby všechno, co provádím, bylo přijatelné.“

„Tohle se nejspíš stalo v Sodomě a Gomoře,“ poznamenal Sullivan.

„V to můžeme jenom doufat. Proč se mi vlastně vy dva snažíte kázat o morálce a rodinném životě? Jednak zbytečně ztrácíte čas a jednak jeden z vás ještě nedávno vykrádal domy a druhý okrádal pocestné. Skutečný gentleman by se takovým povoláním pravděpodobně vyhnul. Ale vy ne. A navíc si myslíte, že jenom vy dva máte právo chovat se neslušně, což je od vás pěkně sobecké.“

Phineas a Sullivan se na sebe podívali. Bram je znal několik let, protože spolu sloužili u První královské kavalerie na Pyrenejském poloostrově. Se Sullivanem se znal dokonce ještě déle, už od studií v Oxfordu. Věděl tedy, co ten pohled znamená. Budou mu radit. Dobrý bože. Kdyby měl dnes večer lepší program, dávno by odešel – a vzal si s sebou láhev. Ale v tuto roční dobu Londýn příliš zábavy nenabízí.

„Když už hovoříme o našich husarských kouscích,“ začal racionálně založený Phin, „co si k čertu myslíš, že děláš, Brame? Ta tvoje nová hra je pořádně lehkovážná a nesmyslná. A nebezpečná.“

„Právě o lehkovážnost jde, Phine,“ podotkl Bram a upřel zrak na Sullivana. Než se mohl druhý kamarád také zapojit do debaty, pokračoval: „To ty jsi mě inspiroval, Sully, a já jsem tvůj nápad jen dovedl k dokonalosti.“

„Děkuju, ale o uznání, že jsem ti posloužil jako inspirace pro nového koníčka, nestojím,“ opáčil Sullivan. „Já jsem měl ke svému jednání důvod.“

„Ano. Obrazy, které jsi kradl, ti patřily. Těší mě, že jsi měl cíl, za který stálo bojovat. To já nemám.“

„Tak ty nebožáky přestaň okrádat.“

„Řekl jsem, že nemám cíl, ale to neznamená, že nemám důvod.“

„Jaký?“

„Do toho ti nic není. Začínáš být otravný.“

Sullivan si poposedl. „Za své skutky se nestydím. Udělal bych to znovu už jen proto, že jsem se tak seznámil s Isabelou. Ale málem jsem skončil na šibenici. Nebýt...“

„Nebýt toho, že jsem se tenkrát vydával za tebe a vloupal se do dalšího domu,“ dokončil Bram a pohlédl na Phina. „I za tebe jsem se vydával, abych ti zachránil život. A panství tvého bratra. Tak mi přestaňte kázat a pomozte mi dopít tuhle láhev. Víím, co dělám. Nepotřebuju váš souhlas.“

„Otázkou je,“ promluvil Phineas a natáhl k němu ruku s prázdnou skleničkou, „jestli poznáš, kdy přestat. Sebeovládání...“

„Je výmluva, kterou vymysleli ti, kteří nemají odvalu něco dotáhnout do konce,“ přerušil ho Bram otráveně. „Co jste se oženili, je s vámi nuda. Jste jako kdákající staré slepice, kterým vadí, že se kohout báječně baví,“ dodal a dlouze se napil.

„Brame...“

„Slepice si taky kdysi užívaly,“ nenechal ho Bram domluvit, „ale teď můžou jen kritizovat, protože je vykastovali a paní Waringová a Bromleyová už jim nedovolí dovádět.“ Ti dva s ním už nevyrážejí tak často jako dřív. Kdysi všichni tři vedli nevázaný život, ale Phin a Sully teď podlehl kouzlu rodinného krbu. Krucinál, je to mrzuté. Ale co mrzuté, ostuda je to!

Phineas se zhluboka nadechl a pokrčil rameny. „Bůh ví, že nejsem žádný svatoušek. Nebudu ti připomínat, jaké následky s sebou nese porušení zákona. Víš moc dobře, do čeho se pouštíš.“

„Ano. Mám prostě jiné cíle než vy. Jste šťastní, což je skvělé. Pokud jde o mě, nechci vést spokojený život,“ řekl Bram a dal přinést další láhev. „Dnes večer jsem si těch nesmyslů vyslechl až až.“

„Tvrdíš, že si jsi vědom možných důsledků,“ pravil Sullivan tišším hlasem. „Já jen doufám, že je to pravda.“

„Je. A těším se na ně,“ usmál se Bram.

1

KVĚTEN 1815

Lord Bramwell Lowry Johns se příkrčil ve vstupní hale. Tiskl se ke zdi a v ruce svíral vak se šperky. Záhy nato ho minul majordomus a zmizel v nejbližších dveřích. Svíce v místnosti jedna po druhé potmněly.

Bram se nadechl. Zamířil ke vchodu, otevřel a tiše vyklouzl ven. Opatrně za sebou zavřel těžké dubové dveře, seběhl po schodišti a spěchal pryč.

Tato noční výprava proběhla hladce – markýz z Braithewaitu si musí najmout služebnictvo s lepším sluchem. A taky by si měl začít pečlivěji vybírat své přátele, jestli nechce, aby se do jeho domu znovu vloupal. Bram se zlověstně usmál a zahrnul za roh. Po chvilce došel k černému kočáru, který tam na něho ve stínu čekal. „Zpátky k sídlu Ackleyových,“ řekl a usadil se na čalouněném sedadle potaženém černou kůží. „Zastav na Brewer Street. Zbytek cesty dojdu pěšky.“

„Ano, pane,“ přitakal Graham, mlaskl na koně a vzápětí se rozjeli.

Dnes to bylo snadné; riziko, že ho někdo přistihne, bylo minimální a kousek od domu čekal dobře odpružený kočár. Chybělo jen bušení srdce a zrychlený pulz. Nikdy nepřemýšlel, proč touží právě po takovém vzrušení ani proč musí pokaždé víc riskovat, aby se dostavilo. Výběr obětí k tomu všemu samozřejmě také patřil, ale byl druhořadý. Samotná kořist pak byla daleko na třetím místě.

Aniž se na věci podíval, hodil brašnu do skryté truhly pod protější sedadlem. V neděli najde farář v kostele svatého Michaela v Knightsbridgi v pokladničce hezké překvapení. Bram by se nikdy k dobročinnosti nepřiznal, není přece žádný Robin Hood, jenom ty tretky nepotřebuje. I když si zakládal na tom, jak hluboko klesl, dych-

tit po pokladech jiných aristokratů bylo pod jeho úroveň. S výjimkou jejich manželek, samozřejmě.

Zítřka se bude Mayfairem šířit zpráva o tom, že se Černý panter opět vloupal do domu nějakého šlechtice a odcizil několik velice cenných cetek. Rozhodně není prvním lupičem, který děsí londýnskou smetánku, ale když nic jiného, aspoň této profesi dodal jistý lesk. Nehodlá s tím přestat, dokud se neobjeví něco... zajímavějšího. Na rozdíl od svých dvou přátel nechce ukrást pár věcí, potom se zamilovat a strávit zbytek života v teple rodinného krbu.

„Brewer Street, pane,“ ozval se Grahamův hlas. Kočí sklopil schůdky a Bram vystoupil. „Dnes večer tě už nebudu potřebovat,“ řekl. „Domů se dopravím sám.“ Pak se ušklíbl a dodal: „Nebo když ne domů, tak někam jinam.“

Jeho služebnictvo je zvyklé, že jim nesdělují, kde stráví noc. Graham přikývl. „Dobře, pane,“ řekl a odjel.

Bram se rozhlédl a přešel kamennou zeď lemující zadní část zahrady Ackleyových. Oprášil si černý svrchník a kalhoty a vydal se kolem malého jezírka k terase. Netrvalo mu to snad ani dvacet minut a nikdo nic neví. Teď by si dal něco ostrého k pití, nebo ne, raději by...

Najednou na rukávu ucítil něčí ruku. „Tady jsi,“ zašeptala lady Ackleyová. „Už jsem si myslela, že sis našel jinou.“

Hm, to není špatné. I tak jistě lze vyžrát na podrážděnost, která se ho dnes zmocnila. „Jinou? Dnes večer ne, Mirando. Nechceš mi ukázat tu nádhernou fresku, o níž ses onehdy zmínila?“

Žena zvedla obočí. V překrásných modrých očích měla zmatený pohled. „Jakou fresku, Brame?“

„To jsem řekl pro případ, že by nás náhodou někdo slyšel,“ vysvětlil trpělivě a napadlo ho, že kdyby si s ní chtěl i popovídat, přineslo by mu to jen zklamání.

„Ach tak. Nikdo tady není. Dala jsem si dobrý pozor. Lord Ackley se v knihovně chlubí novým atlasem.“

„Tak dobře. Kde se můžeme oddat smrtelnému hříchu chtíce, aniž by nás někdo vyrušil?“

Miranda se zachichotala. Tomu zřejmě rozuměla. „V altánku. Je tam čalouněné lehátko.“

„Výtečně.“

Lady Rosamunda Daviesová přemýšlela, zda by její rodina někdy přijela na společenskou akci společně a včas, kdyby podle potřeby neposunula strategické hodiny v domě dopředu nebo dozadu, podle toho, kdo se na ně dívá. Její matka, hraběnka z Abernathy, by se dostavila dřív než orchestr, protože vždy chce slyšet všechny klevety.

Její starší sestra Beatrice by dorazila s elegantním zpožděním, protože Bea je dokonalost sama – proto se v osmnácti provdala za významného a zdvořilého muže. Jinak ale dokázala povídat o změně účesu a svých náušnicích tak dlouho, dokud nezůstalo vzhůru jen služebnictvo.

Beatrice a její manžel Peter, lord Fishton, se naštěstí rozhodli pobývat během sezony v sídle Daviesových, takže bylo snadné vypravit se společně. Rose se s povzdechem rozhlédla po přeplněném tanečním sále v domě Ackleyových.

Její otec, hrabě z Abernathy, trval na tom, aby se dostavili přesně v hodinu uvedenou na pozvánce, což samozřejmě nebylo možné. Ale i tak se jim díky ní pokaždé podařilo dorazit včas. Přesto by v tom Rose pěkně lítala, kdyby někdy někoho z nich napadlo srovnávat čas na hodinách.

Rose se napřímila. Vykročila vpřed a sevřela paži nejmladšímu členu rodiny, který by se nejspíš ztratil už cestou na večírek. Ten nepotřeboval hodiny, nýbrž dozorce, a to z více důvodů. „Zatančí si se mnou, Jamesi.“

Její mladší bratr, James Davies, vikomt Lester, zavrtěl hlavou. „Nemůžu, Rose. Mohl bych ho propásnout.“

„Koho?“ zeptala se dívka s povzdechem.

„Viděl jsem ho už dřív. On jediný vyhrál všechny sázky, které v sezoně uzavřel ve White's. Úplně všechny, Rose.“

Nebyla si jistá, bude-li rozumnější se bratrovi podvolit, nebo se ho pokusit rozptýlit.

„Kdo je ten skvělý statistik?“

„Ha. Statistik. To je jako tvrdit o kapitánu Cookovi, že trochu cestoval. Nebo o Shakespearovi, že napsal několik her. Nebo...“

„Řekla jsem skvělý,“ podotkla. Opět ji napadlo, že její rodiče musí pořádit ke dveřím bratrovy ložnice velký visací zámeček.

„Lord Bram Johns není statistik. Je to... bůh.“

„Ach, prosím tě,“ odpověděla Rose skepticky a v duchu sebou při zvuku toho jména trhla. Proč se její bratr nemůže přátelit s farářem nebo dobrosrdečným starým hráčem whistu?

„Tak tedy přinejmenším polobůh,“ opáčil bratr. Pohlédl na ni přimhouřenýma šedýma očima. „Jak to, že jsi nikdy o lordu Bramu Johnsovi neslyšela? Pořád o něm mluvím.“

„Neřekla jsem, že jsem o něm nikdy neslyšela. Nechtěl jsi mi říct, koho hledáš,“ pravila Rose a opět ho zatahala za ruku. „Ráda bych si zatančila. Jamesi, proboha, vždyť jsme na pěkném večírku.“

„Kde nechybí herna.“

Rose si povzdechla. „Nenapadlo tě, že ten tvůj polobůh už odsud třeba odešel, protože má v plánu něco... pokoutného?“

„U všech všudy, možná máš pravdu,“ prohodil a vymanil se z jejího sevření. „Vyříd' otci, že jedu do Jezebel's. Jestli tam Johns nebude, vím, kdo tam určitě bude.“

Rose potlačila zachvění. „Jamesi, prosím, zůstaň tady a dělej mi společnost.“

Bratr se ohlédl. Oslnivě se usmál. „Nedělej si starosti, Rose. Nepustím se do ničeho, co bych nezvládl.“

Samozřejmě že se pustí – pokud se mu vůbec podaří dostat dovnitř. Avšak kdyby svého osmnáctiletého bratra pronásledovala, o to víc by se snažil dokázat, že umí hrát karty nebo jiné hazardní hry.

O lordu Bramwellu Lowrym Johnsovi samozřejmě slyšela. Poslední měsíc o něm její bratr hovoří s takovou úctou, že jí ten muž připadá spíš jako smyšlená bytost než skutečný člověk. Nevzpomíná si, že by ho někdy viděla. Ale kdyby se s ním setkala, měla by chuť praštit ho do nosu. Za to, že je tak úspěšný ničema, kterého chce její hloupý bratr napodobovat.

Davem se k ní prodral starý lord Ogilvy. „Smím prosit, lady Rosamundo?“ zeptal se sípavě.

Jenom když mi slíbíte, že mi neskonáte v náručí. „Ovšemže, pane,“ odpověděla a přiměla se k úsměvu. Alespoň se trochu rozptýlí a nebude myslet na to, do jakého maléru se James, a spolu s ním celá rodina, řítí. Musí co nejdříve najít způsob, jak tomu zabránit.

Třebaže se děsila, kolik peněz její bratr prohraje, docela si přála, aby v Jezebel's potkal právě lorda Bramwella Johnse. V rovnici se jmé-

nem Johns ještě bylo několik neznámých. Avšak o tom, že ten druhý muž, na něhož tam James jistě narazí, představuje problémy, nepochybovala. Nezbyvá jí než doufat, že se dnes večer markýz z Cosgrove v Jezebel's nudil a že odešel.

Lord Bramwell Lowry Johns si upravil sako a vstoupil do tanečního sálu. Společenské události u lorda a lady Ackleyových byly vždy hojně navštěvované a dnes dav hostů připomínal ryby v nádrži, které jsou nuceny plavat všechny jedním směrem, aby se vůbec hnuly z místa.

Hosté se před ním rozestupovali a uvolňovali mu cestu stejně jako rybičky, které se rozdělí, když narazí na dravce, a spojí se do hejna, až když nebezpečí obeplují. Bram měl kolem sebe tedy pořád dost místa. Rybky, jež se zdržovaly nejbližší, na něho vrhaly nervózní pohledy; zřejmě se bály jeho apetytu. Avšak žralok už se nasýtil a nyní má chuť na polskou vodku.

Požádal lokaje, jenž nabízel madeiru a sladké portské, aby mu ji donesl. Vzápětí majordomus ohlásil čtverylku a pár tuctů rybiček opustilo hejno a rozestavělo se po tanečním parketu.

Když mu sluha přinesl pití, Bram se zhluboka napil. Ještě není ani půlnoc. Přestože toho večera stihl loupežnou výpravu a ještě se pomiloval s hraběnkou Ackleyovou, stále je neklidný. Podíval se ke stolu s občerstvením, kde stál lord Braithewaite a ládoval se sušenkami a slazenou pomerančovou kůrou.

Ten obézní lenochod mu vloupání velice usnadnil. Rodinné klenoty ve vyřezávané mahagonové šperkovnici byly schované pod postelí v jeho ložnici. Jednodušší by to bylo snad jedině v případě, že by je lord Braithewaite nacpal do pytle, který by pověsil z okna a na něj ozdobným písmem vyšil „cenné klenoty“. Bram toužil po velké výzvě, vykrást Braithewaita by neuspokojilo snad ani malého kluka.

K tlouštíkoví přistoupil další muž; občerstvení se ani nedotkl. Bram zaťal zuby. Právě tomuto muži může Braithewaite poděkovat za to, že přišel o cennosti. Všivému vévodovi z Levonzy. Braithewaite by měl projevit lepší vkus, a to nejen pokud jde o zákusky, ale i o přátele.

Patolízal s kulatými tvářemi a arogantní tyran spolu o něčem hovořili. Dva démoni za cenu jednoho.

Sakra. Podařil se mu vtip, ale není tam nikdo, komu by ho řekl. Bram se otočil a vydal se hledat dva ze čtyř lidí v sále, jejichž společnost mu nebyla na obtíž.

Krátce nato je zahlédl na tanečním parketu. Phineas a Alys Bromleyová, kteří se před půl rokem vzali, měli oči jen pro sebe. Vyzařovalo z nich štěstí a zamilovanost. Inu, nikdo není dokonalý, takže i Phin podlehl a stal se z něho domácí typ. Chudák.

„Na to, že se díváš na velice šťastný pár, se tváříš poněkud vážně,“ ozval se mužský hlas.

Ach ano, třetí člověk z těch, kteří mu nevadí. Vikomt Quence seděl v kolečkovém křesle a jako vždy ho doprovázel jeho oddaný komorník. „William,“ řekl Bram a potřásl si s ním rukou. „Nevadí mi, že jsou tvůj bratr a jeho žena šťastní. Jenže vypadají tak sladce, až mám strach, že se mi z nich zkazí zuby.“

Quence se zasmál. „Mně jsou tvoje zkažené zuby milejší než to, že by se Phin vrátil do armády. Myslím, že mu zachránila život.“

Bramovy rty zvlínil nepatrný úsměv. Místo aby podotkl, že se na jeho záchraně podílel i on, jenom řekl: „A životy nesčetných francouzských vojáků.“ Rozhlédl se kolem a pokračoval: „Když už mluvíme o zachráněných životech, je tady tvoje sestra?“

„Beth je v bezpečné vzdálenosti odsud, tančí se svým nejnovějším nápadníkem. Po svém vstupu do společnosti už do tebe nejspíš není blázen.“

„Díkybohu. Ty víš, jaký mi nahání strach.“

„Mm hm. Kdybys chtěl přiznat, že se chováš čestně, když ji chráníš před svou pochybnou pověstí, neodporoval bych ti.“

„Klidně přiznávám, že jsem obdivuhodný, pokud jde o hroznou pověst. Jak jistě víš, těžce jsem si ji vydobyl nesčetnými špatnými skutky, sázkami a pitím, na což jsem patřičně hrdý.“

Quence zavrtěl hlavou. „Musím uznat, že v tom jsi jistě dobrý.“

Přestože má Quence titul a vlastní pozemek s minerálními horkými prameny, je tady sám. Bram potlačil netrpělivost, usrkl vodky a konverzoval s ním, dokud tanec neskončil. Stejně nemá nic lepšího na práci.

Když k nim přistoupil Phineas s Alysou, Bramova druhá sklenička byla poloprázdná. Uchopil Aysinův ruku a vtiskl na ni polibek. „Určitě nechcete změnit názor, pokud jde o vašeho nepříjemného manžela?“

zeptal se. „Já jsem sympatičtější a přitažlivější a znám lidi, kteří by ho hned mohli poslat do Austrálie.“

Alysa se zasmála. „Děkuji za nabídku, lorde Brame, ale jsem docela... šťastná.“

Bramwell zvedl obočí. „Už s ním žijete půl roku.“

„Já po týdnů nehnu jako staré ovoce,“ vmísil se Phin a vzal ji za ruku. „A nech moji ženu na pokoji, ty lotře.“

Každý jiný by ho už jistě varoval, aby dal od ženy, na niž má přednostní právo, ruce pryč. Bram sice neměl zábrany, pokud jde o vdané ženy, ale nikdy by ho nenapadlo pošpinit přátelství. Phineas Bromley je přece jeho přítel. Proboha, jestli nemůže aspoň předstírat, že je donchuán, může se rovnou oběsit. „Dnes večer jsem tady jenom proto, abych si zatančil valčík s tvou ženou,“ pravil. „Nebo s tebou. Nejsem vybíravý.“

„Hm,“ zamumlal Phin. Letmo pohlédl kamsi za něho a trochu zvažněl. „Alyso, omluvíš nás prosím na okamžik?“

Dívka přikývla. „Rezervuji vám druhý valčík,“ řekla Bramovi. Obrátila se ke Quencovi a přivítala rozjásanou Beth, která se k nim vrátila se svým partnerem.

Phineas přistoupil k Bramovi. „Lady Ackleyové chybí jedna náušnice a lord Ackley vypadá, že se chystá sundat ze zdi šavli. Nevíš o tom něco, Brame?“ zeptal se ho tichým hlasem.

Phinově pozornosti nikdy nic neuteče. „Zatraceně. Někdy jsem rád, když žena nedrží pusu zavřenou, ale mimo ložnici oceňuju diskrétnost.“

„Vždyť jsi v jeho domě,“ opáčil Phin. „Není to příliš troufalé i na tebe?“

Bram si odfrkl. „Před chvílkou jsem byl v jeho manželce. Ty taky nejsi žádný svatoušek.“

„Něco takového jsem nikdy netvrdil. Ale teď jsem ženatý. Jestli tě Ackley vyzve na souboj, nechci, aby ses zdržoval v blízkosti Alysy.“

„Není to nádherné? Užívej si svůj sladký rodinný život, Phine.“

Bramovi obvykle nevadilo, když ho lidé odsuzovali, ale Phinův přerod v moralistu mu lezl na nervy. Společně s Phinem a Sullivanem Waringem pomáhali plnit polovinu Evropy – nebo alespoň ty části, které se Anglie pokoušela zachránit před Bonapartem. Milostná dobrodružství, hazard, bitvy, zabíjení – prošli vším. Sully a Bram už jsou

doma dva roky, Phin o rok méně, ale Bram má pocit, jako by se vrátil sám. Říkají mu, že by byl šťastnější, kdyby se oženil. Nikdo z nich se ho však se žádnou slušnou ženou, kterou by si mohl vzít, neodvážil seznámit.

„Brame?“

Bramwell zamrkal. „Co je?“

„Musím si zatančit se svou sestrou. Budeme ještě diskutovat, nebo se vypaříš?“

„Teď, když ses na to zeptal, se dost dobře vypařit nemůžu.“

„Ach, tak to promiň.“

Bram se nadechl. Při představě, že další dvě hodiny bude bloumat po sále a vyhýbat se lordu a lady Ackleyovým, se mu zvedl žaludek. „Pojď se mnou do Jezebel's.“

„Ne...“

„Prozradím ti, koho jsem vykradl dnes večer.“

Phin pootevřel ústa a zase je zavřel. Musí pro něj být těžké hrát si na moralistu před někým, kdo ví o všech špatnostech, které kdy spáchal, uvažoval v duchu Bram. V tom okamžiku s Phinem ani trochu nesoucí.

„Nech mě hádat,“ řekl bývalý lupič, nyní milující manžel. Letmo se podíval ke stolu s občerstvením. „Braithewaita nebo Abernathyho.“

„Abernathyho?“ zopakoval Bram a otočil se. Ke dvěma hlupákům se přidal třetí. „To je šťastná shoda okolností. Pozvání do Jezebel's ruším.“

„Zatraceně, Brame, přece se nemůžeš vloupat do domu každého, kdo ztratí s Levonzym slovo.“

„Víš, že se strašně nerad přu, ale myslím, že můžu,“ usmál se. Tep se mu zrychlil. Druhá loupež během jedné noci. Zítra budou všichni mluvit o Černém panterovi. Dokonce i Levonzy.

„Tuší vévoda, co provádíš?“

„Koho to zajímá? Mě ne.“

„Je to tvůj otec.“

„Jediná věc, za kterou nemůžu. Prosím nepřipomínej mi to.“

Phin pokrčil rameny. „Tohle nikam nevede. Neviděl jsem tě onehdy se synem hraběte z Abernathy ve Společenském klubu?“

„Ano. Vikomt Lester běhá za mnou a za Cosgrovem jako ztracené štěně.“

Bram postřeh, jak Phin na okamžik zaťal zuby. Jestli se mu chystá udělit další lekci, raději uteče.

„Takže bys vykradl dům svého přítele?“

„Neřekl jsem, že Lester je můj přítel. Ale o to ti stejně nešlo, že? No tak, Phine, Nebuď tak ušlápnutý.“

„Ne, do toho s tebou nepůjdu.“

Bram se nuceně zasmál. „Běž si zatančit s Beth. A vyříd' Alyse, že si s ní dnes valčík bohužel nezatančím.“

Uklonil se a odešel ze sálu. Kdekdo ho tady viděl, takže ho nikdo nebude podezřívat, že Černý panter je on. Teď ho čeká další úkol. Jen doufá, že výprava do sídla Abernathyových bude zajímavější než návštěva u Braithewaita. Jestli ne, nemá ponětí, jak se potom zabaví.

Jelikož krádež Braithewaitových cenností byla snadná a nepřinesla mu uspokojení, rozhodl se v případě lorda Abernathyho pro jinou strategii.

Kromě Jamese, vikomta Lestera, nikoho z Abernathyů neznal. To samo o sobě dodávalo vloupání přídech nebezpečí – nikdy u nich nebyl, takže neví, jaká je vnitřní dispozice domu. Předpokládal však, že ložnice budou v prvním poschodí, stříbro bude zamčené ve skříních a nejdražší věci budou schovány poblíž pánovy ložnice.

Bram se opřel o tmavou zeď stájí. Abernathyovi se už vrátili z večírku u Ackleyových a v několika horních oknech se ještě svítilo. Stihl by se vloupat dovnitř ještě předtím, než přijeli, ale to už dnes večer jednou udělal a nerad se opakuje.

Se stéblem trávy v ústech pozoroval dům. Za posledního půl roku se z Phina stal svatoušek. Při zmínce o krádežích vraštil čelo, a přitom jeden čas dělal totéž. A když zaslechl jméno Cosgrove, málem ho ranila mrtvice. Kingston Gore, markýz z Cosgrove, nikdy Phinovi, Sullivanovi ani jejich rodinám neublížil – právě kvůli Bramovi. Měli by mu být vděční, že se s markýzem přátelí.

Navíc Bram zná Cosgrova déle než Phina, a dokonce i déle než Sullivana. Dalo by se říct, že ho Kingston vychoval – přinejmenším se osvědčil jako velice schopný učitel, když si Bram krátce po svých šestnáctých narozeninách přestal rozumět s otcem, vévodou z Levonzy.

Další okno potemnělo. Bram se napřímil. Nemá smysl si to příliš usnadňovat – a kromě toho mu je strašná zima. Odhodil stéblo a na-

sadil si na oči černou masku. Útroby se mu nepatrně sevřely vzrušením.

Možná by měl jako svůj další úkol vymyslet osmý smrtelný hřích. Nebo by se mohl dopracovat ke dvanácti. Sám ďábel ví, že původních sedm se mu už zajídá. S úsměvem na rtech přistoupil k oknu v přízemí a nahlédl dovnitř. Místnost byla temná a prázdná. Kdyby měl chuť zpytovat svědomí, mohlo mu to něco připomenout – ale on nic takového dělat nechtěl, a tak zasunul prsty pod rám okenice a okno se rozletělo.

Jelikož v Mayfairu rádí lupič, měli by Daviesovi zavírat okna na petlici. Neopatrnost je tedy druhým hříchem této rodiny. Prvním byl přátelský rozhovor lorda Abernathyho s vévodou z Levonzy.

Bram vlezl do pokoje a zavřel okno. Ocítl se v jídelně, kde se podává snídaně. Stěny zdobilo několik tretek, ale jeho pozornost nic nezaujalo. Doufal, že nahoře najde něco, co bude stát za uloupení. Pytel naditý cennostmi by mohl inspirovat ovečky v kostele svatého Michaela, aby se za tajemného dárce modlily – a když ne za něho, tak aspoň za jeho spásu.

Opatrně pootevřel dveře. Ve vstupní hale hořela svíčka. Zřejmě kvůli mladému vikomtovi Lesterovi, který se ještě nevrátil. Nejspíš zase v nějakém klubu prohrává s Cosgrovem svoji košili. Hlupák.

Přímo naproti bylo hlavní schodiště. Chvilku naslouchal. V domě panovalo naprosté ticho. Pak vyběhl do prvního poschodí. V černém plášti určitě vypadá jako rychle se pohybující stín.

Kdo všechno je teď v domě? Když čekal venku, procházel si v duchu seznam všech, kdo tu žijí – hrabě se ženou, synem Jamesem a svobodnou dcerou, jejíž jméno zapomněl, ale která je stejně určitě příliš cudná nebo obyčejná anebo obojí, než aby ho mohla zaujmout. V sezoně zde rovněž pobývá další, provdaná dcera, která se protivně směje a má otravného manžela.

Kromě těchto šesti lidí tu bude asi třikrát tolik služebnictva. Dokonalý recept na loupež, po které se nebude cítit hladový – tedy alespoň do zítřka.

Vtom k němu z levé strany dolehl tlumený mužský hlas. Bram ztuhl. Abernathy. Pak promluvila nějaká žena. Sklonil hlavu a pozorně poslouchal. Hlasy se ozývaly zpoza přivřených dveří na severní straně chodby. Patrně je tam knihovna nebo obývací pokoj. To ho

trochu uklidnilo. Prohledat soukromé pokoje hraběte bude snadnější. Přece jenom není tak otrlý, jak se domníval.

Nejdřív je však musí najít. Jelikož on sám nesnáší ranní slunce, nejprve se vydá do západní části domu. Se zlomyslným úsměvem tiše kráčel chodbou.

Kdyby dnes večer nebyl tak neklidný, zjistil by si o této rodině něco víc. Věděl, že Braithewaitova manželka má perlový náhrdelník a náušnice, ale jaké šperky vlastní lord a lady Abernathyovi, netuší. Ale co, koneckonců toužil po výzvě.

„... nechápu, jak nás můj sňatek s tím mizerou může před ním zachránit,“ ozval se ženský hlas.

Bram se zastavil. Pootevřenými dveřmi sice dovnitř neviděl, ale vše dobře slyšel. Odjakživa byl hodně zvědavý a při této rozmluvě zbystřil sluch.

„Protože James dluží nejvíc peněz právě jemu,“ řekl Abernathy. „Myslíš si, že máme deset tisíc liber?“

„Cosgrove by nám jistě dopřál více času, abychom mu mohli dluh splatit. Přece si nás nepřeje přivést na mizinu.“

V to bych nedoufal, blesklo Bramovi hlavou. O něm říkají, že je bezcitný, ale Cosgrove už dávno prohrál svoji duši. Ta dívka se zmínila o sňatku. Co to s tím má společného? Bram svažtil čelo a přistoupil blíž. Zataľ ruce v pěst, aby odolal pokušení ještě je o kousek pootevřít.

„Jeho dopis jsi četla, Rose. Velice jasně se vyjádřil, že chce vyrovnat dluh, nebo tvoji ruku. Nic víc než oddálit ohlášení zasnub do konce měsíce udělat nemůžu. Jestli nebudeme souhlasit ani s jedním, opravdu skončíme na mizině.“

„Proboha, otče. Nejsem bochník chleba, kterým lze splatit dluh.“

„Přesně to jsi. Jsi naše dítě a musíš splnit svou povinnost.“

Posměšně si odfrkla. „Je to Jamesova vina – ať si vezme Cosgrova on. Stejně s ním a jeho hroznými přáteli tráví víc času než s námi.“

„Jestli se chceš hádat, řekni aspoň něco rozumného.“

„Nepozval jsi mě sem, abych řekla svůj názor. Dobrou noc, mamá. Papá.“

Bram se schoval do stínu vedlejších dveří. Vzápětí kolem něho prošustilo hedvábí. Ucítil levandulovou vůni. Najednou zatoužil tu dívku spatřit. Udělal krok do chodby a zahlédl, jak mizí za rohem. Měla na sobě zelené vzorované šaty.

Tohle tedy nečekal. Nejvíc ho překvapilo, že se Cosgrove rozhodl oženit – a dokonce to oznámil písemně. Už dřív zničil životy mnoha lidem, ale manželství...

„Nepodřídí se,“ pravila hraběnka z Abernathy. „Měl jsi mě nechat, abych jí to sdělila. Vždycky jsem jí dokázala domluvit.“

„Ale my jí nemusíme domlouvat, Joanno. Je to přece její povinnost. Její sestře jsi dovolila, aby se provdala za toho budížkničemu Fishtona, a další dceru už nemáme.“

„Fishton je vikomt, drahý. A mluv tišeji, protože spí na konci chodby.“

„Ano. Další břemeno. James je pitomec, ale je to dědic. Ať už Rose vznášá jakékoliv námitky, zachránit nás musí ona. Stejně se k ničemu jinému nehodí.“

„Víš jistě, že je tohle pro ni nejlepší? Mohla by si vzít někoho z okruhu princových přátel, nebo někoho, kdo má ve vládě vyšší postavení než Fishton. Nebo...“

„Na to není dost atraktivní. Pořád jen leží v knihách a má moc malá prsa. Ne, vezme si Cosgrova. Netuším sice, proč ji Cosgrove chce, ale měli bychom mu za to být vděční. Když nic jiného, aspoň je bohatý a je urozeného původu. Netuším, jak jinak bychom se mohli vyhrabat z jámy, kterou nám James vykopal.“

„Cosgrove se svou pověstí rozhodně chlubit nemůže.“

„Jeho pověst je strašná, ale ožení se a my mu už nebudeme nic dlužit. Možná mu Rose dodá trochu úctyhodnosti. Stejně je všechno ujednáno. V zásadě jsem souhlasil a zítra se mám s Cosgrovem sejt, abychom probrali podrobnosti. Doufám, že bude souhlasit s měsíčním odkladem. Jinak bude všem jasné, že máme vážné finanční problémy.“

Bram se vrátil do potměšilého obývacího pokoje a opřel se o zeď. Abernathy je tedy další muž, který své potomky považuje za loutky a figurky ve hře. To ovšem není žádná novinka a není na tom nic neobvyklého. I Bram byl kdysi taková figurka – i když teď by se Levonzy škaredě spletl, kdyby se ho pokusil znovu využít.

Otráslo jím, že slyšel vyslovit tak bez obalu slova, která mu byla povědomá. Ne, nezranila ho. Už dávno ho nic nemohlo zranit. A protože měl smysl pro ironii, přál si, aby tu teď byl ještě někdo, kdo by situaci ocenil. On sám totiž slyšel před třinácti lety podobná slova od

svého otce. Tenkrát vyhledal Cosgrova, který mu projevil pochopení. A nyní je lady Rose Daviesová ze stejných pohnutek nucena ke sňatku s Cosgrovem.

Hm. Bram ještě chvílku poslouchal, avšak nic zajímavého už se nedozvěděl. Vrátil se dolů a oknem v jídelně vylezl ven. Zítra si promluví s Cosgrovem a zjistí, proč se ten všivák chce oženit s neznámou dívkou. A jelikož se v Černém panterovi probudila zvědavost, kdo ví, co jiného ještě zítra podnikne.

2

„Rose, můžeme už prosím jít?“

Rose se podepsala a vzala si z přihrádky knihu *Historie Nového světa*. „Děkuji vám, pane Simmsi. Vrátím vám ji za čtrnáct dní,“ řekla.

Vysoký knihovník přikývl. „Pokusím se vám do té doby sehnat knihu o námořnických legendách. Přeji hezký den, lady Rose, lady Margareto.“

Lady Margaret Havendishová s napjatým úsměvem ve tváři táhla Rose ven. „Nevymluvila jsem se z odpoledního čajového dýchánku s mamá a tetou Joannou proto, abych trávila čas v knihovně,“ pravila. „Kdyby si Ascott myslel, že jsem modrá punčocha, už by mě nikdy nenavštívil.“

„To, že budeš číst, z tebe ještě modrou punčochu neudělá. Ta se z tebe stane, teprve až začneš nahlas citovat, cos četla, Maggie,“ usmála se Rose. „Takže teď už je to Ascott? Kde zůstal lord Benthem?“

Útlá sestřenice se zapýřila až ke kořínkům plavých vlasů. „Požádal mě, ať ho tak oslovuju. Nechtěla jsem, aby zemřel zoufalstvím.“

„Panebože, jen to ne. Obzvláště pokud ho může zachránit něco tak prostého, jako je oslovení křestním jménem.“

„Nedělej si legraci.“

Rose se nadechla a vložila si knihu do podpaží. Kráčeli po Bond Street plné žen v barevných mušelínových šatech a mužů ve vyleštěných holínkách a kabátech z nejkvalitnějších látek. Po ulici šnečím tempem jezdily kočáry. Ruch Mayfairu si obvykle užívala, avšak dnes jí dav lidí připomněl, že je téměř poledne. Ani ne za hodinu bude její otec obědovat s markýzem Cosgrovem.

Včera večer James prohrál ve farau dalších čtyřicet liber – pro něho to nebyla žádná velká ztráta, ale pro rodinu to opět představovalo pohromu, které nedokázala čelit. Snažila se mu domluvit, ale Cosgrove má na něho očividně větší vliv než ona.